

като не можеха и не искаха да навлязат в гъстите шубраки нагоре. — Къде свиреше?

Планинците, които бяха струпани около големия чудноват лагер, гледаха уплашено и мълчаха, защото не знаеха защо така припряно питаха за свиреца. Дали пък не са се разсърдили на Орфея, че си свири там някъде в канарите? Дали няма да му направят нещо лошо? Главният прислужник настигна дяда Таса, който си отиваше към къщурката зад реката.

— Кажи, старче, кажи кой свиреше одеве? — спря го той. — За добро го търсим, друг път такова щастие няма да му се случи. . .

— Свири едно пастирче. . . наше момче, ей отвъд живее. . . пасе трийсетина-четиресе овчици и няколко кози. . .

— Ха покажи ми го, моля ти се. Ще ти платя. . . ще те възнаградя. . . много ми трябва. . . искам веднага да го намеря. . .

— Утре ще те заведе у тях, — рече старецът и понечи да си тръгне. Но главният прислужник препречи пътя му.

— Не, — каза той умолително, — още сега трябва да го намеря.

— Де ще го търся по скалите със старите си кокали! — дусна се старецът. — Защо не каза преди малко, момчето беше с нас при палатките.

— А как се казва това момче?

Старецът помълча, помисли, поколеба се и рече твърдо и решително:

— Феьо се казва. Орфей.

Главният прислужник знаеше каква награда и какво благоволение ще получи оня, който пръв отведе Орфея при владетеля. И поради това трепереше от нетърпение.